Здравейте, д-р Врабчев! Аз съм младо момиче и имам връзка с по-голям партньор от мен и бих искала да знам дали това е нещо лошо, защото доста хора ме обвиняват за това, че съм доста по-малка от него. Кажете ми – това лошо ли е? Наистина ли в една връзка трябва да има значение възрастта? Наистина ли е толкова важно партньорите да са на едни години и защо? Нали е казано, че за любовта няма граници? Надявам се писмото ми да стигне до вас и да ми отговорите. Поздрави!

Едно момиче

Здравейте мило момиче,

Има една песен - „Лятото", написана по стихове на поета Иван Вълев и музиката е на композитора Гриша Трифонов. Но я изпя, не друг, а незабравимият бургаски бард Пламен Ставрев. Вечна му памет! Ето текста ѝ:

Какво е всъщност лятото, какво е?
Един сезон, през който мен ме няма
и в стаята, която уж е моя

понякога се спира мама.

Прозорците закрива с бели листи,
праха от масата изтрива,
поспира се за миг и се замисля,
въздъхва може би и си отива.

Какво е всъщност лятото, какво е?
Очи на северно момиче
или жена, която уж е моя
и цели десет дни ще ме обича.

Очите ми закрива с нежни длани,
със топли ласки ме опива.
Но тя при мен не може да остане-
въздъхва може би и си отива.

Какво е всъщност лятото, какво е?
Септември към морето слиза
и младостта, която уж е моя,
трепери в лятната ми риза.

Сама сред топлите и бели дюни
от вятъра студен се скрива.
Навярно тя си спомня своя юни.
Въздъхва може би и си отива.

{youtube}rXkPgbFDuf0{/youtube}

Но първата ми дума към Вас е „Браво!".

Когато ни зачеват нашите родители не ни питат – искаме или не искаме, да ни зачеват и след това да се раждаме. Не ни питат и ни зачеват! Решава Бог и ние се раждаме. След това- съзряваме. Много пъти съзряваме. Аз лично, откакто се помня – помня само това, че все съзрявах и все влизах в живота. То нямаше край това съзряване и влизане. От детската градина, през първоначалното ми обучение, следва прогимназията, а след нея гимназията. А после военната служба –демек казармата. И там го съзрявах. И накрая медицинския университет, и тук го съзрявах пак. И какво? През цялото това време докато съзрявах и все влизах в този мой живот. Докато най-сетне остарях. И престанах да съзрявам и да влизам ! Това е! Може би, така ще бъде и с теб мило момиче. Може би!

Но не забравяй сега точно тези мои думи, които ще последват тук! Не ги забравяй! Единственото нещо, което е най-хубаво на този наш човешки свят е правото да обичаш и да те обичат. И сега – тук решаваш единствено и само ти. Единствено и само Ти! Не го забравяй, моля те! Единствено и само Ти! И никой друг вместо теб! И никой друг вместо теб!

Защото тук само твоята личност има свещеното право на своя избор. Защото другите около теб нека най-сетне разберат, че ти решаваш, а не те. Защото, когато ти решаваш – ти избираш. И не само това, ти чувстваш с цялата си душа и сърце - дали наистина изборът ти е точно този. Какво право имат другите да ти се бъркат с техните ужким добри съвети към теб. Нали те няма да обичат вместо теб. Нали те няма да страдат вместо теб. Нали? Та, нали и затова се казва в приказката – на чужд гръб и сто тояги са малко! Да, може да съветват! Но не и да предопределят съдбата ти. Пак! Не! Този път ти си на ход. И какъвто и да бъде изборът ти, дали лош или добър според тях, това не ги касае, защото този път ти избираш! А не те! Разбра ли?

Можеш, след това да бъдеш много нещастна. Но може пък и сърцето ти и душата ти, които са влюбени в човека на твоя избор, след това да бъдат и много щастливи. И Ти самата – Ти да бъдеш много щастлива с този твой избор. Но знае ли човек?!

Но аз знам. За любовта си понякога човек би следвало да воюва! Би следвало... И то с най-близките си!

И сега – какво е лятото, какво е? Ами това е - нашата човешка любов. Която рано или късно, но все някога идва при нас. И тогава всеки от нас има своя юни. Когато се влюбва. И идва онзи момент, онзи съдбовен момент за всички влюбени, когато „септември до морето слиза". Сиреч часът на избора ни! Дали да продължи нашата любов! За мъжа с неговата бяла риза и с китарата му в ръцете! И с жената до него, там на брега край морето. Няма, „която уж е моя"! Няма! Тя и Той вече са заедно завинаги! И жената и мъжът въздъхват може би, но не си отиват! Но не си отиват един от друг! Те вече са заедно завинаги. Моля Ви, мило момиче – това го запомнете!

И ето пак, че дойде редът на една страхотна певица - Ваня Костова. И тази нейна песен, според мен напомня с нещо предстоящия ви избор. Песента е „Нека да бъда твоята есен". Музиката е на знаменития по своята дарба композитор Тончо Русев. А текстът, този невероятен текст е на поетесата Станка Пенчева. Чуйте я!

Нека да бъда твоята есен,
Не можах да бъда твоята пролет
Не можах да бъда твоето лято
Нека бъда твоята есен

Нека бъда твоята есен,
ще тежа във ръцете ти златна и зряла,
ще се стича в сърцето ти моята сладост,
и кръвта ти ще стане вино - есенно младо.

Дрехата си, ще ти постилам,
като златна затоплена шума,
и укротена, и немилвана
аз до теб ще лежа безшумно.

Не можах да бъда твоята пролет -

друг окърши клоните нацъфтели.
Не можах да бъда твоето лято
друг се къпа в реките горещи и бели.

Няма да има пролетни мълнии,
юлски горещници няма да има,
с кротка нежност ще те изпълня,
с ябълков дъх и с нещо без име.

Не можах да бъда твоята пролет
Не можах да бъда твоето лято
Нека бъда твоята есен.

{youtube}WkzOJwy0NCE{/youtube}

Е, момиче, казват, че човек не може да избира съдбата си! Така казват. Но аз, вече почти презрелият човек знам, че човек може да избира любовта си и да обича и да бъде обичан. Та как беше? И септември към морето слиза... и младостта, която уж е моя трепери в бялата ми риза...

Пожелавам ви много, ама много щастие във Вашия личен избор!

д-р Илия Врабчев, сексолог-психотерапевт